

Непроминальність свята

Кажуть, що книга в тому вигляді, до якого ми звикли, з розвитком електронних технологій відживає своє. І відживе. Здається, до того і йде.

Колись, збираючись у дорогу, подорожанин, щоб скоротити час, брав із собою книгу. Тому-то в автобусі, поїзді таких читальників можна було побачити немало. їдучи якимось зі львівського книжкового (!) форуму, поцікавився: скільки людей у цьому швидкісному потязі читає книгу? Пройшовся кількома вагонами і був прикро вражений: на очі потрапила аж одна така мандрівниця, та й та тримала в руках навчальний посібник. Всі інші пасажири, за малими винятками, втупившись у смартфони чи відгородившись від доколишності навушниками, сиділи, поринувши у витворену чудесами сучасної техніки віртуальну реальність.

І на те немає ради. У колеса прогресу не вставиш палицю. Добре розуміють це й самі бібліотекарі, впроваджуючи в ужиток найновіші досягнення того самого прогресу. «Зайшовши» нині на бібліотечні сайти, можна, не полишаючи своєї квартири, почерпнути багато чого цікавого з видавничих новинок найрізноманітніших напрямків. Можна... Але хіба порівняєш оте сліпування з екрана комп'ютера чи смартфона, який і є мініатюрним варіантом комп'ютера, із втіхою, коли береш до рук щойно видрукувану чи віднайнеш на бібліотечних полицях доволі потріпану, бувалу в бувальцях книгу, про яку колись чував, але яка не потрапила тобі на очі!

Маю непогану власну бібліотеку, яку збираю з юності. Щось у свій час прочитане, щось відкладене «потім» настає... Й тоді поринаю не тільки зміст книги, а й згадую, коли і за яких обставин вона придбана, людей, причетних до тієї події, вчитуюся в дарчі надписи відомих колись і маловідомих тепер письменників, з якими випало зустрітися, спілкуватися...

Думаю собі інколи: а якби пів століття тому існувала така технічна можливість і я замість паперових книг збирав їх електронні варіанти, де б шукав тепер ті зібрання й чи дійшли б вони до сьогодні, чи збереглися б в комп'ютері, як збереглися на полицях?.. А де опиняться нинішні електронні книги через наступну половину століття, коли навіть цифрові фотографії п'ятирічної давності, якщо їх не переносимо на папір, губляться в огроми комп'ютерної інформації, яку накопичуємо?

Маючи свою бібліотеку, часто навідуюся і в районну книгозбірню. Й бачу, що її працівники йдуть у ногу з часом, пропонуючи читачеві усі найновіші технічні досягнення в бібліотечній справі. І за це їм, звичайно, хвала. Та все ж заходжу туди не заради цього, а задля того, щоб поритися серед заповнених книгами стелажів, і, як уже говорив, вишукати щось нечитане, нечуване досі чи й давно забуте. І не один я такий. Зустрічаю в читальному залі, на абонементі багато знайомих і незнайомих березнівчан, обмінюємося думками про прочитане, радимо одне одному, на що звернути увагу. Кваліфіковано, зі знанням літературних новинок до цієї розмови долучаються працівниці бібліотеки, мимоволі засвідчуючи той факт, що обрали вони собі професію за вподобанням, а не випадково. Шкода тільки, що в останні роки через бідне фінансування бібліотеки майже не отримують періодики. Скажімо, на нинішнє півріччя для читального залу райцентрівської бібліотеки для дорослих змогли передплатити лише чотири газети і жодного «товстого» літературно-мистецького журналу. А люди приходять, запитують, дехто обурюється. І без вини винуватим працівницям доводиться виправдовуватися, пояснювати ситуацію. Добре, що хоч мають можливість закуповувати книжкові новинки у звичному для нас вигляді - паперовому.

Тобто попри модернізацію бібліотечної справи, поступове перенесення накопиченої інформації в гаджети, залишаються і звичні для нас віддавна книгозбірні. Вибираємо, що кому до вподоби.

А Всеукраїнському святу бібліотек, треба думати, ніщо не загрожує-бібліотеки існуватимуть і в модернізованому варіанті. Отож з непроминальним святом вас, шановні друзі - бібліотекарі, а якщо за новим правописом, бібліотекарки!

**Борис Боровець,
член Національної спілки письменників України
та Національної спілки журналістів України.**